

SOČI.

Spesnil avgusta 1915 Silvin Sardenko.

Krvava tečeš, hči planin!
Kesnà si v uri mučeniški,
ko se ti v strugi bolečin
ustavlja živi tek dekliški.
Kalnà si, hči planin!
Kdor v tvojih se rodi gorah,
trpljenja sin postane;
ob tvojih gledamo solzàh,
ob tvojih slušamo vodàh:
trpljenja sin ostane.
Kalnà si, hči planin!
Nad tábo se je z divjo silo
prorokovanje dopolnilo:
nedolžno svojih kri sinov,
krivično kri sovražnikov
sprejemaš v tok viharen.
Nad Krnom grom — oh, boj hrumi!
Pod Krnom pa tvoj prorok spi.
Tam v grobu vsaj je varen? —
Kalnà si, hči planin!
Usode se prorokovane
ognila nisi z naših lok,
sočutno nosiš svojih rane
in vdov trepet in mater jok
in strah nevest in plač otrok . . .
Kako groznó, trpkó šumiš,
kako grenkó, težkó ječiš,
ko sred gorjà mi krvaviš! —
Le včasih val srebrn sine
iz neprozorne globočine,
prozoren biser med vodami —
vesela misel med solzami,
vesel spomin na prejšnji čas,
ko še poznala nisi boja,
ko bil je jasen tvoj obraz,

vsa v ljubkih glasih pesem tvoja.
Srebrn val . . . Ah, morda up . . .
In več ne boš iz krvavečih,
iz bridkih src, iz bojnih kup
napojev pila prekipečih. —
Krvava tečeš, hči planin!
Kesnà si v uri mučeniški,
ko se ti v strugi bolečin
ustavlja živi tek dekliški.
Pa, glej, tvoj breg! — Miru glasnica,
oznanja oljka spravni dan:
pomlaja vinska se gorica,
razvija cvetna se ravan,
ki ti ji skrbna si dojnica.
O da bi blizu ta bil dan!
Oblok neba bo lep in čist,
pod nebom sinje gorske grodi
kot zlate črke v moder list
žarele bodo: Mir vam bodi!
Razkrhnjena so bridka jekla . . .
In ti boš spet vesela tekla,
vzgojila lepših nam cvetov,
vzgojila silnejših sinov. —
A danes pomni, bridka Soča,
kar gôrko ti srcé naróča:
Kri našo v solnčnočist kristal
utrđi dnu globokih tal.
In ko bi kdo nam mir v dolinah,
nam blagor motil na planinah,
odgrni tajni svoj prepad,
odkrij kristalni svoj zaklad
in v živo kri ga spet prelij:
kedó je branil Kroni slavo,
kedó ohranil dedno pravo? —
Spoštujte ljudsko srčno kri!

